

Phần 3

Chương 9

Tôi Sợ Người Khác Hiểu Lầm Chúng Ta Là Một Đôi, Nói Tôi Ôm Đùi Nhà Giàu

Cúp điện thoại, Nhan Khê phát hiện vị nhị thiếu gia này cứ nhìn mình, cô sờ lên mặt mình, vừa rồi cô mới nhìn qua gương, không bị nhòe trang điểm, mặt anh ta đầy biểu tình quái dị là có ý gì?

“Chồng cô không đến đón cô à?” Nguyên Dịch biểu cảm vô cùng vi diệu.

Chồng?

Nhan Khê khó hiểu nhìn Nguyên Dịch, “Vợ anh không đến đón anh à?”

“Tôi không có vợ.” Nguyên Dịch lấy di động ra, làm bộ không muốn nhiều lời với Nhan Khê.

“Anh không có vợ, chẳng lẽ tôi có chồng à?” Nhan Khê cảm thấy não bộ của vị Nguyên nhị thiếu gia này hơi kì quái, “Con mắt nào của anh thấy tôi kết hôn rồi?”

Nguyên Dịch cất di động, quay đầu nhìn Nhan Khê, “Lần trước cô cùng một người đàn ông dự tiệc sinh nhật của mẹ tôi đấy thôi?”

“Tôi thay mặt bố tôi cảm ơn anh, không ngờ trong mắt anh bố tôi còn trẻ như vậy.” Nhan Khê đánh giá Nguyên Dịch một phen, tuổi còn nhỏ mà ánh mắt đã không tốt rồi, sau này làm sao mà lấy được vợ.

Không tức giận, không tức giận, dù gì vừa rồi người này cũng trợ giúp cô, lại còn là Nguyên nhị thiếu gia của Nguyên gia, cô không đắc tội nổi.

Nhưng vẫn rất tức.

Nhan Khê trừng Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, nam nữ độc thân cùng một chỗ, có khả năng là vợ chồng, có thể là chị em, mẹ con, phụ nữ, anh em, tư tưởng của người trưởng thành tương đối phức tạp thì không có gì sai, nhưng ánh mắt vẫn phải khá lên một chút mới được.”

Bị người khác sỉ nhục như vậy, sắc mặt Nguyên Dịch hơi khó coi, anh nhìn cả buổi mới khô khan hừ một tiếng.

Lần đầu tiên anh thấy bố đối với con gái mà nhẫn nại như vậy đấy, bình thường đều ném cho một tấm thẻ, cổ phần ở công ty nhiều một chút, đó chính là cung chiều, làm sao giống với nhà này, đem một cô gái hơn 20 tuổi, trở thành một đứa bé 3 tuổi để cung chiều.

“Hai vị đồng chí,” Cảnh sát giao thông gõ bàn, biểu hiện là mình còn tồn tại, “Chuyện xảy ra đã điều tra rõ ràng, nếu hai người không có ý kiến gì, thì kí tên ở dưới.”

Nhan Khê nhận lấy văn bản, liếc nhìn nội dung, xác định không có vấn đề gì, kí tên mình vào phía dưới.

Nhan Khê?

Thu lại ánh mắt đang liếc trộm, Nguyên Dịch kí tên của mình, tuy nhìn người thì nhu nhược, nhưng chữ lại rất phong lưu phóng khoáng.

“Quấy rầy hai vị rồi.” Lãnh đạo cấp trên tiến vào, trên mặt mang nụ cười thân thiết, “Xe của hai người tạm thời không lái đi được, trong cục có sắp xếp xe đưa hai vị về, mời đi hướng này.”

“Không cần làm phiền, xe của nhà tôi sẽ đến đón, cảm ơn.” Nguyên Dịch chỉnh sửa cổ áo sơ mi, đầy khí chất của một vị tinh anh giới kinh doanh, ngoại trừ khí sắc ở mặt hơi ít, ai cũng không ngờ anh sẽ không nói lời nào mà đánh tài xế gây tai nạn một trận như vậy.

May người bị đánh không truy cứu trách nhiệm của anh, bằng không thì hai người còn phải tới đồn công an một chuyến nữa.

Nhan Khê cũng không có ý muốn quấy rầy cảnh sát giao thông, cô móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi một chiếc taxi để về nhà.

“Này,” Nguyên Dịch đứng ở bên ngoài nhìn Nhan Khê, “Bây giờ cô về nhà à?”

Nhan Khê trừng mắt nhìn anh, không nói chuyện.

“Đi thôi, tôi tiễn cô về.” Nguyên Dịch hất cằm, “Lúc này không dễ đón xe đâu.”

“Không cần,” Nhan Khê lắc đầu, “Tôi sợ người khác hiểu lầm chúng ta là một đôi, nói tôi ôm đùi nhà giàu.”

Sao cô gái này lại nhỏ mọn như vậy, còn nhớ tới việc vừa rồi chứ? Anh “Xùy” một tiếng, xoay người đi, đi đến cửa xe, lại nhìn không được mà quay đầu nhìn. Cô gái này nhìn nhỏ nhắn yếu ớt, nếu như gặp phải một tài xế có lòng dạ xấu xa, hoặc là cả buổi không đợi được xe, gặp phải chuyện bại hoại gì, lương tâm của anh sẽ cắn rứt.

Sắc mặt anh đôi tới đôi lui, cuối cùng vẫn cam lòng quay lại: “Yên tâm đi, tất cả mọi người đều biết rõ tôi thích người môi đỏ ngực lớn chân dài, sẽ không nhầm chúng ta là một đôi đâu, cô nhanh lên xe đi.”

Nhan Khê cúi đầu nhìn ngực và chân mình, ngực của cô rất nhỏ, chân của cô rất ngắn sao?

Mắt của Nguyên nhị thiếu gia này đích thị là bị mù rồi!

“Cô vẫn là con gái,” Nguyên Dịch thờ dài, một lúc sau mới xoay mặt nói, “Vừa rồi là tôi nói nhầm, cô đừng để trong lòng.”

“Tôi vốn là con gái, không làm được hành động râm rộ của đàn ông,” Nhan Khê nhảy xuống bậc thang, cười híp mắt với Nguyên Dịch, “Vậy thì cảm ơn Nguyên nhị thiếu gia đưa tôi về nhà.”

Nguyên Dịch nổi đóa, cô gái này chờ anh nói xin lỗi đấy sao?!

Hai người ngồi ở trên xe, Nguyên Dịch một bên cài dây an toàn, một bên hỏi Nhan Khê: “Cô ở đâu?”

Nhan Khê đọc địa chỉ, Nguyên Dịch nói với tài xế ở phía trước: “Đưa cô ấy về trước đã.”

Bên trong xe lại yên tĩnh lần nữa, Nhan Khê thấy Nguyên Dịch cúi đầu chơi di động, rõ ràng là cái dáng vẻ không muốn nhiều lời, liền móc di động ra lướt Weibo. Lướt một cái liền thấy, tin tức tai nạn của họ đã trở thành đề tài hấp dẫn.

Lamborghini, Cayenne và Ferrari đụng nhau, đây không phải là đụng xe mà là đụng một đồng tiền. Cũng may biển số xe đã bị làm mờ, bằng không thì càng thú vị rồi.

Phía dưới Weibo, có rất nhiều người bình luận, ví dụ như chủ xe của chiếc Lamborghini rất phách lối, chủ nhân chiếc xe Cayenne rất đẹp trai, còn chủ xe chiếc Ferrari, ngược lại không có nhiều người nói đến.

Nhìn hết những bình luận hấp dẫn, Nhan Khê vụng trộm liếc Nguyên Dịch, đây chính là người đẹp trai trong miệng của người bạn trên mạng kia sao?

“Nhìn cái gì?” Nguyên Dịch chợt ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Thấy anh rất đẹp trai,” Nhan Khê mặt không đổi sắc tim không đập nhanh mà nói.

“Ồ,” Nguyên Dịch lạnh lùng cúi đầu, “Tôi biết.” Loại thủ đoạn trêu chọc này đối với anh mà nói đã lỗi thời rồi, anh hoàn toàn không động đậy.

“Không sao, tôi cũng chỉ là khen lịch sự một cái thôi.” Nhan Khê tiếp tục cúi đầu lướt Weibo, trong xe lại im lặng một lần nữa.

Nửa giờ sau, xe dừng lại ở tiểu khu nhà Nhan Khê, Nhan Khê nhìn cửa lớn của tiểu khu, quay đầu trịnh trọng nói với Nguyên Dịch: “Nguyên nhị thiếu gia, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Mặc dù người này mang quan hệ của cô và bố ra nghĩ bản thủ một chút, nhưng tục ngữ nói người không biết không có tội, huống chi anh ta còn ôm cô từ trong xe ra, lại tiễn cô về nhà, nếu như ngay cả một chút cảm kích mà cô cũng không có, đó chính là không biết phải trái.

“Không cần, coi như tôi đang xin lỗi chuyện cô và bố cô.” Nguyên Dịch nhìn giờ, sắc mặt hơi nôn nóng, “Cô xuống xe đi.”

Nhan Khê kéo cửa xe đi xuống, đi được hai bước, xe đã đi rồi.

Cô về nhà tắm một cái, cùng Tống Hải giải thích một chút vấn đề về xe, đưa đi tiệm sửa chữa, sáng mai còn phải đổi chiếc xe mới. Tống Hải không suy nghĩ nhiều, làm cho cô bát mì, đợi cô ăn hết, liền thúc giục cô đi ngủ.

“Bố,” Nhan Khê thu bát xong, thấy Tống Hải còn đang xem tivi, “Bố cũng ngủ sớm đi.”

“Không sao, bố ngủ sớm quá, nửa đêm sẽ tỉnh,” Tống Hải nhìn đồng hồ, “Cũng 11h rồi, con mau đi ngủ đi, kệ bố.”

“Vâng.” Nhan Khê gật đầu, về phòng.

Đồng hồ trên tường sắp chỉ đến số 11, Nguyên Bác hỏi bác gái giúp việc, “Nguyên Dịch về chưa?”

“Còn chưa về.” Bác gái cũng hơi lo lắng, “Nhị thiếu gia đã rất lâu không về muộn như vậy, có phải có chuyện trì hoãn gì không?”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, bác gái đi ra mở cửa, đứng ở cửa quả nhiên là nhị thiếu gia.

“Nhị thiếu gia, nhà bếp đang hâm lại canh, cậu muốn dùng không?” Bác gái thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, giọng cũng thấp xuống.

“Không cần.” Nguyên Dịch kéo cà vạt ở cổ xuống, thuận tay ném sang một bên, “Tôi đi tắm xong rồi ngủ.” Anh nhìn nhà trống không, nói với Nguyên Bác đang ngồi ở sô pha đối diện: “Bố mẹ đi du lịch rồi hả?”

Nguyên Bác gật đầu, “Cậu mau đi ngủ đi.”

Nguyên Dịch cười một tiếng, đi lên lầu.

Hôm sau Nguyên Dịch không đến công ty, anh ở nhà cả buổi, mới miễn cưỡng lấy lại được tinh thần. Buổi tối ăn cơm xong, anh ngồi co cụm ở trên sô pha, cầm lấy điều khiển tivi bật loạn xạ.

Lúc cho qua một kênh, thấy có người quen quen, lại cho quay trở lại.

Trong đó có một bà lão làm mất chó, bà nghi ngờ thanh niên bắt lương ở nhà đối diện làm, nhưng thanh niên đó thoát nhìn qua rất hung dữ, bà không dám hỏi, cho nên mới nhờ phóng viên của đài truyền hình.

Nguyên Dịch nhìn tên của đài, kênh số 8 đài Đé Đô, chẳng trách lại có câu chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này, loại đài truyền hình này ngay cả nghe tên anh cũng chưa từng nghe qua, cũng chỉ có thể phát sóng những cái này.

Không ngờ người phụ nữ được gọi đến lại là Nhan Khê, mà còn là phóng viên nữa chứ.

Nhan Khê gõ cửa nhà đối diện, mở cửa chính là một người trăm trở đầy mình, đầu tóc vàng rực, trên cổ còn đeo một cái dây chuyền đang thịnh hành trong giới trẻ.

“Mấy người tìm ai?” Giọng của người thanh niên này rất hung ác.

Nguyên Dịch tưởng Nhan Khê sẽ lúng túng, nào ngờ nụ cười trên khuôn mặt của cô gái này càng thêm ngọt ngào, nói vài ba lời là có thể dẫn theo quay phim và bà lão tiến vào nhà.

Không ngờ nhà của thanh niên bất lương này rất gọn gàng sạch sẽ, trên giường còn có một cô gái bị bệnh đang nằm đó, là vợ của anh ta. Người vợ phát hiện có phóng viên đi vào, tưởng là chồng mình làm chuyện sai trái gì, muốn từ trên giường bò dậy.

Thanh niên bất lương vội vàng đỡ vợ mình, nét ân cần ở trên mặt hiện ra hết.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi.” Cô gái tên là Nhan Khê trên khuôn mặt lộ ra nụ cười, “Chúng tôi là phóng viên của đài truyền hình, vì nghe nói câu chuyện tình yêu của hai vợ chồng anh rất cảm động, cho nên đến phỏng vấn hai người.” Cô không có nói đến chuyện của con chó, trên mặt cũng không lộ ra vẻ tôn trọng, thậm chí còn giúp cô gái nhặt chiếc chăn bị rơi xuống đất lên.

Cô gái này, thật sự là nói dối không chớp mắt mà. Trong lòng Nguyên Dịch hơi chán ghét, nắm lấy điều khiển nhưng lại không có động tác gì cả.

Cuối cùng kết quả của chương trình là, bà lão tìm được chó, thanh niên bất lương cũng không có trộm chó, con chó đó được một đôi vợ chồng tốt bụng mở một quán ăn nhận nuôi, bởi vì không biết sao con chó đó bị ngã gãy chân, tạm thời không thể chạy được.

Bà lão tìm được con chó, nói xin lỗi với thanh niên bất lương, thanh niên bất lương cũng không để ý, ngược lại lúc ở trên lầu, anh ta còn giúp ông lão xách túi nguyên liệu nấu ăn lên.

“Nhi thiếu gia, cậu cũng xem chương trình này sao?” Lúc bác gái bê đĩa hoa quả ra, thấy Nguyên Dịch đang xem chương trình mà mình thích, vội nói, “Người dẫn chương trình không tệ, dáng rất đẹp, giọng cũng êm tai, dẫn chương trình cũng thú vị, mấy bà lão ở tiểu khu của chúng ta đều thích xem.”

Nguyên Dịch bỏ điều khiển xuống, thờ ơ nói: “Tôi chỉ là tùy tiện bật thôi, cũng không biết họ đang nói cái gì nữa.”

Thứ mà mấy bà lão thích, Nguyên nhi thiếu gia anh làm sao có khả năng thích được?!

Xì!

Chương 10

Làm Thật Tốt, Tiền Đò Phía Trước Sẽ Rộng Mở

Thân là một người dẫn chương trình nhưng lại không lên qua bất kì sân khấu của chương trình nào, nhưng một vụ tai nạn xe lại làm cho Weibo náo nhiệt như vậy, Nhan Khê bắt đầu hoài nghi trình độ chuyên môn của mình.

Hôm sau đến đài truyền hình làm việc, đồng nghiệp thấy cô thay xe, “Lại thay xe mới rồi hả?”

“Đây là xe của bố em, xe của em có chút vấn đề, đưa đi tu sửa rồi, liền mượn xe của bố,” Nhan Khê không nhắc đến chuyện tai nạn giao thông, đến phòng thay quần áo không biết là cửa hàng quần áo nào tài trợ, ngồi vào ghế để cho thợ trang điểm cho cô.

Nói chuyện phiếm cùng cô chính là người dẫn chương trình Lý Đồng của chương trình dự báo thời tiết kênh 9, cô ta cố ý thân thiết với Nhan Khê, bình thường đối với Nhan Khê cũng rất nhiệt tình, “Đúng rồi... Còn chưa kịp chúc mừng cô, tỉ suất xem chương trình của cô càng lúc càng cao, hôm qua còn có người cố ý gọi đến đài để khen cô đấy.”

“Thật sao?” Nhan Khê cười rất vui vẻ, “Thật sự khen tôi sao?”

“Chắc chắn, là một bà lão lớn tuổi,” Lý Đồng thấy nét mặt Nhan Khê lộ ra vui mừng, nhin không được nghĩ, mặc dù Nhan Khê dẫn chương trình có mấy phần căn cơ, nhưng cuối cùng vẫn là một người trẻ tuổi. Có loại ý nghĩ này, cô ta sinh ra vài phần cảm giác rụt rè, “Cô cần phải cố gắng lên, tranh thủ để cho hơn một nửa bà lão ở Đê Đô này thích cô.”

“Sau đó ở trong đài liền cho tôi một cái danh hiệu, sư cô sát thủ?” Nhan Khê cười ra tiếng, “Như vậy cũng không tệ đâu.”

Lý Đồng bị cô chọc cười, vốn còn có vài phần cảm xúc ghen ghét, bây giờ biến mất không còn một mảnh. Đại khái có vài người trời sinh đã có duyên với mọi người, cộng thêm năng lực dẫn chương trình không tệ, có thể có người chú ý tới cũng không phải là lạ.

“Tiểu Nhan, chuẩn bị xong chưa?” Triệu Bằng gõ cửa phòng hóa trang, “Chuẩn bị quay rồi.”

Người dẫn chương trình “Những câu chuyện bên mình” chỉ có một mình cô, cho nên ở trong trường quay hay ở ngoại cảnh đều do cô dẫn cả, bây giờ cô phải quay bổ sung ở bên trong phòng. Đương nhiên, quay phim cũng chỉ có mình Triệu Bằng mà thôi.

“Sắp xong rồi, anh Triệu chờ em một chút nữa.”

Triệu Bằng không gọi nữa, trở lại nơi vắng vẻ cùng vợ mình nhắn tin ở Wechat, người ở trong đài cũng lười biếng như vậy.

Lúc ghi hình chương trình, Trần Bội nhìn Nhan Khê một cách giám sát, sau đó nói với một người đồng nghiệp ở bên cạnh: “Nhan Khê ở lại trong kênh của chúng ta, đúng là hơi đáng tiếc.”

Dáng vẻ đoan trang, nhà chữ rõ ràng, ngữ tốc tiết tấu rõ ràng, một mầm non tốt như vậy nếu được một tiền bối lợi hại mang theo mình, leo lên một sân khấu tốt, thì bây giờ trong giới dẫn chương trình đã có chút thành tích.

“Ôi chị Trần, chị ở cùng một chỗ với Tiểu Nhan lâu quá rồi, đã sinh lòng luyến tiếc rồi đấy.” Ngược lại đồng nghiệp ở bên cạnh lại thấy bình thường, “Bây giờ cạnh tranh khốc liệt như vậy, cô ấy có thể trực tiếp vào làm người dẫn chương trình của một kênh, đã xem như là tốt số rồi. Những người cùng ngành giống như cô ấy, rất nhiều người vẫn còn lẩn lộn ở phía sau sân khấu, hoặc là đã đổi nghề. Chén cơm này của chúng ta ấy mà, tùy thuộc vào thời điểm thôi.”

Lúc ghi hình xong chương trình, đã đến giữa trưa, Nhan Khê đang chuẩn bị cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, thì phía trên thông báo xuống, 1h chiều muốn các đài trưởng của các kênh không phải kênh vệ tinh, cùng các biên đạo và người dẫn chương trình đi họp, đến trễ hoặc nghỉ làm thì sẽ bị trừ vào tiền lương.

“Tại sao lại không yêu cầu người dẫn chương trình của kênh vệ tinh có mặt?” Nhan Khê hơi khó hiểu, theo lý mà nói thì loại họp hành như này, kênh vệ tinh mới là quan trọng chứ?

“Những kênh vệ tinh đều là cổ tay mà,” Triệu Bằng bắt chéo hai chân, thờ ơ nói, “Những quay phim hơi có tiếng và thực lực, tham gia một chút show truyền hình thực tế, một chút thương diễn, sao không mở loại hội nghị này? Trong đài muốn có quyết định gì, thì đã sớm nói cho người môi giới rồi, để cho bọn họ chạy tới chạy lui. Trừ buổi lễ long trọng hàng năm có thể đem họ họp mặt đầy đủ, mặt khác muốn thấy được họ ở hội nghị, toàn bộ đều dựa vào vận khí cả.”

“Vẫn là anh Triệu hiểu biết nhiều.” Nhan Khê búng tỉnh ngộ, quay đầu lấy điện thoại di động, loại đãi ngộ cho cấp bậc này, không có quan hệ gì với cô cả.

Triệu Bằng thấy cô không làm gì cả, không có tư thế tiến thủ, bắt đấm dĩ gạt đầu, nhân vật mới này đã bị bầu không khí ở trong kênh của họ làm hư mất rồi, nửa điểm tiến thủ cũng không có.

Lần đầu tiên tham gia cuộc họp lớn ở trong đài, trong lòng Nhan Khê hơi kích động, nhưng ngay khi cô đi theo sau Kim trưởng đài, thấy ở trong phòng đông nghịt người, còn có người xếp chỗ cho kênh của cô vào một góc bé tí ở trong phòng, kích động ở trong lòng nháy mắt đã mất hơn phân nửa.

Người phụ trách đánh dấu thấy thẻ công tác ở trên người của bọn họ, để cho họ kí tên sau đó cho vào.

Nhan Khê còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy nhân viên phụ trách đánh dấu đang nhiệt tình chào hỏi một người, cô hiểu kì quay đầu nhìn phía sau.

“Đó là phó chủ nhiệm bộ phận quảng cáo của kênh vệ tinh,” Trần Bội nói nhỏ bên tai cô, “Đều là người trên cao cả.”

Thấy cảnh này, Nhan Khê đã hiểu một đạo lý, cái gọi là “Thà làm đầu gà chứ không thể làm đuôi phượng” đều là lừa người cả, rõ ràng “cái đầu gà” Kim đài trưởng này không được người khác tôn trọng như ông phó chủ nhiệm kia.

Lúc họp, lãnh đạo bên trên nói một đồng lớn, điểm chính là khen ngợi mấy chương trình của đài vệ tinh.

“Đương nhiên, những kênh khác vì điều kiện có hạn, không thể đạt được thành tích giống như kênh vệ tinh, nhưng gần đây cũng có mấy chương trình được dân chúng địa phương hết sức khen ngợi, ví dụ như kênh một “Thăm dò hôn lễ”, kênh 3 “Cảm động”, kênh 8 “Những chuyện bên mình”, đều làm rất tốt, những kênh khác...”

Kim đài trưởng đã sớm hình thành thói quen vô hình trong các buổi họp, chột nghe được giám đốc lãnh đạo khen chương trình của ông ta, làm cả buổi cũng không phản ứng được, vừa rồi ông ta có nghe nhầm không hả?

Tâm trạng bây giờ của ông ta giống như người vợ bị vua ném vào trong lãnh cung 10 năm, bỗng chột nghe thấy vua lật thẻ bài thị tẩm mình, hưng phấn và hoài nghi tính chân thật của nó.

Lúc cuộc họp sắp kết thúc, giám đốc lãnh đạo khen hai ba cái kênh, nói bọn họ đối với chính sách của cấp trên thì quán triệt rất chu đáo, kênh 8 là một trong số đó.

Thời điểm tan họp, Kim đài trưởng đi đường mà như đi ở trên mây, ánh mắt nhìn Nhan Khê thân thiết giống như là đang nhìn con gái ruột của mình.

“Kim đài trưởng,” Trần Bội cười nói với Nhan Khê, “Lãnh đạo phía trên chỉ đích danh khen ngợi chương trình của chúng ta, ông có phải nên mời chúng tôi ăn cơm hay không?”

“Đúng đúng đúng, tối nay ta mời đồng nghiệp trong kênh đi ăn cơm,” Kim đài trưởng cao hứng gật đầu, “Lần này chúng ta không đi Đại Bài Đương nữa, đi Bách Hương Xuân thôi!”

“Đài trưởng đúng là đài trưởng, sáng khoái lắm!” Để tránh Kim đài trưởng hối hận, Trần Bội kéo tay Nhan Khê chạy ra ngoài, “Bây giờ tôi đi thông báo tin tức tốt này với các đồng nghiệp khác.”

“Từ từ đã nào!” Kim đài trưởng nhìn bóng lưng của hai cô gái, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói một chút, trong lòng hơi tuyệt vọng, sau khi về nhà làm sao ông báo cáo sổ sách với bà xã đây?

Đồng nghiệp liên hoan, ăn lẩu vẫn là náo nhiệt nhất, người trẻ tuổi bây giờ một chút giản dị gian khổ cũng không có, liền nghĩ đến một bữa tiệc lớn!

Tự mình nói ra, có ngậm lấy máu và nước mắt thì cũng phải thực hiện cho bằng được, nhưng nghĩ đến nửa năm nữa sẽ có cuộc bình xét để thăng chức, Kim đài trưởng đành phải cắn răng, ăn thì ăn, chỉ cần có thể thay đổi được những đồng nghiệp tích cực này, ăn một bữa cơm cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là khi về nhà sẽ phải bao thầu một tháng làm việc nhà thôi!

Bách Hương Xuân ở Đố Đô cũng coi là một nhà hàng nổi tiếng, nghe nói tổ tiên của đầu bếp ở nhà hàng này đã từng làm ngự trù, thật giả thì không biết, nhưng phong cách ở chỗ này, vẫn phải chịu một ít người thổi phồng lên.

Trừ những người có việc không đi được, một nhóm 10 người của kênh số 8 đài Đố Đô vừa vặn một bàn luôn, Nhan Khê thấy lúc đồng nghiệp tranh nhau gọi đồ ăn, Kim đài trưởng đau lòng đến mức lông mày đều cau lại.

Sau đó Nhan Khê không chút lưu tình mà gọi một đĩa tôm biển cay lớn, một phần xương sườn hoàng kim, còn có cá sóc, nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay nhiệt tình của đồng nghiệp.

“Tiểu Nhan làm tốt lắm, gọi thêm mấy món, thêm mấy món nữa.”

“Đủ đủ rồi, gọi nhiều vậy làm cái gì, mọi người ăn cũng có hết đâu!” Kim đài trưởng giơ tay lấy cuốn menu, lại bị Triệu Bằng cầm trước.

“Ăn không hết chúng tôi có thể gói lại, chúng tôi muốn hưởng ứng hành động CD⁽¹⁾.” Triệu Bằng lại gọi thêm mấy món, làm cho các đồng nghiệp cười ha ha, thức ăn còn chưa được đưa lên, không khí trên bàn đã náo nhiệt lên.

“Nguyên tiên sinh, mời đi hưởng bên này.” Phục vụ viên dẫn đường cho Nguyên Dịch đến phòng VIP, lúc đi ở hành lang đi qua một gian phòng, Nguyên Dịch nghe thấy bên trong truyền tới tiếng cười rộ, bước chân của anh hơi ngừng, nhăn mày lại.

Từ trước tới giờ anh luôn không thích không khí hò hét âm ỉ.

Phục vụ viên thấy vậy vội vàng giải thích: “Nhà hàng này của chúng tôi hiệu quả cách âm rất tốt, chỉ cần đóng cửa lại, sẽ không được bất kì tiếng vang nào ở bên ngoài cả.”

Nguyên Dịch không nói chuyện, nhắc chân muốn đi.

“Lái xe không uống rượu, uống rượu thì không lái xe, hôm nay mọi người ai cũng không được rót rượu cho tôi, sau khi tôi say, một cô gái trẻ yếu đuối như tôi, gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao bây giờ?”

Giọng này hơi quen tai? Anh nghe được bên trong giọng trai và gái đều có cả, không cần nhìn cũng biết ở bên trong hỗn loạn như thế nào rồi.

“Nguyên tiên sinh.” Mở cửa phòng VIP, một người đàn ông trung niên đeo kính đi ra, trên khuôn mặt là vẻ nôn nóng lấy lòng, “Nguyên tiên sinh, ngài đã đến rồi, mau vào mau vào đi.”

Nguyên Dịch không nhanh không chậm bước vào, lúc phục vụ viên chuẩn bị đóng cửa, anh nhướn mày nói: “Cứ để cửa vậy, cho thoáng khí.”

Phục vụ viên muốn nói, hệ thống thoát khí ở trong phòng này rất tốt, nhưng khi đối mặt với bộ dạng cao cao tại thượng kia của Nguyên Dịch, một chữ cô ta cũng không thể nói được, đành phải ngoan ngoãn chiều theo ý của anh.

Người càng có tiền có thế thì càng thích nhiều thứ, cô ta đã hiểu rồi.

Nhan Khê mượn có “Dị ứng với rượu” và “Phải lái xe”, nên không phải uống giọt rượu nào cả. Đồng nghiệp cũng biết cô có chút bối cảnh, cũng không dám thực sự rót rượu cho cô, cho nên mọi việc cứ thế trôi qua. Trong lòng cô hiểu rõ, nếu như cô là người mới mà không có bối cảnh, hôm nay tuyệt đối không thể nào từ chối được tiệc rượu này, lúc này, trong lòng cô không kìm được mà lại nói cảm ơn bố cô lần nữa.

“Tiểu Nhan à,” Kim đài trưởng uống rượu có hơi say, “Cháu mới vào đài không lâu, dẫn chương trình liền được lãnh đạo phía trên điểm danh biểu dương, sau này nỗ lực hơn, tranh thủ tiến lên trên, cháu còn trẻ, nên phát triển ở không gian lớn hơn.”

Lời này đối với người khác thì ông ta sẽ không dám nói, nhưng với Nhan Khê thì khác, cô có một người bố giàu có giao thiệp rộng, cho dù không thể đi đường tắt, ít nhất thì cũng không bị người ta chặn đường.

“Làm cho thật tốt.” Kim đài trưởng nói sâu xa, “Tiền đồ phía trước sẽ rất rộng mở.”

Trong lòng những đồng nghiệp khác cũng loạn, nhưng vẫn kiên định giao hảo thật tốt với Nhan Khê.

Ở đời không làm quen lúc người ta còn chưa phát triển, đợi khi người ta thực sự phát triển rồi, lại đi nói mình từng là đồng nghiệp với người ta, tất cả đều vô nghĩa thôi.

So với sự náo nhiệt ở đây, không khí ở trong phòng VIP lại vô cùng nghiêm túc.

“Phương án của các ông tôi sẽ xem xét thật kỹ,” Nguyên Dịch nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm, những hoạt động khác tôi không tham gia đâu.”

Vừa gặp khách vừa nhìn thời gian, còn chưa đến 9h tối, bây giờ cuộc sống về đêm mới bắt đầu, vậy mà nói thời gian không còn sớm? Nhưng thấy Nguyên Dịch đứng dậy muốn đi, bọn họ cũng không dám cứng rắn giữ lại, đành phải rời rít đứng dậy đi tiễn.

Đoàn người của Nhan Khê vừa mới đi ra từ trong phòng, ở trong hành lang liền đụng mặt với các tinh anh của xã hội này.

Ghi chú:

1. Hành động CD: khởi xướng tiết kiệm, phản đối phô trương lãng phí, tuyên truyền cho mọi người quý trọng thức ăn.

Chương 11

Đây Là Bạn Trai Của Cô À?

Nhóm đồng nghiệp của kênh số 8 đài Đé Đô cũng nhận ra đây là những người tinh anh trong xã hội, nhưng theo ý thức biết được thân phận không đơn giản của những người này, cho nên âm lượng nói chuyện của họ giảm xuống. Nhan Khê thấy đồng nghiệp không ai biết những người này, nên cũng không có ý định gặp Nguyên nhị thiếu gia đề tặng bốc, tầm mắt lướt qua Nguyên Dịch, cô tiếp tục tiến vào đám người làm bộ như không nhìn thấy gì cả, muốn cùng các đồng nghiệp cùng đi ra ngoài.

Chú ý tới hành động nhỏ này của cô, Nguyên Dịch quay đầu nói với mấy người phía sau: “Mọi người không cần tiễn tôi đâu, xe của tôi đậu ở ngay ngoài rồi.”

“Nguyên tiên sinh, cậu quá khách khí rồi,” Mọi người cùng cười theo, bọn họ hận không thể nói thêm mấy câu với Nguyên Dịch, sao có thể không tiễn được. Nguyên Dịch cũng không từ chối nữa, đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn về phía Nhan Khê: “Sao cô lại ở đây?”

Đồng nghiệp xung quanh không ngờ Nhan Khê lại quen người dẫn đầu của đám người này, bọn họ tò mò nhìn về phía Nhan Khê, thấy trên mặt cô cười một cách khách khí, đoán chắc quan hệ của hai người họ cũng không phải là quá thân thiết.

“Cùng đồng nghiệp đi liên hoan thôi.” Nhan Khê làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt dò xét của đồng nghiệp, gật gật đầu với Nguyên Dịch, “Chào buổi tối Nguyên tiên sinh.”

“Buổi tối tốt lành.” Nguyên Dịch cũng hơi gật đầu, tỏ ra hết sức dè dặt.

Đám người nóng lòng nhìn hót Nguyên Dịch vụng trộm nhìn Nhan Khê, đây là nhân vật nào?

“Cô chuẩn bị về nhà à?” Nguyên Dịch nhìn đồng hồ, lại nhìn cả trai lẫn gái ở phía sau Nhan Khê, người trẻ tuổi mà chơi bời quá mức, sẽ dễ dàng dẫn đến làm chuyện xấu.

Những thứ quan hệ nam nữ lộn xộn, anh đã từng thấy qua.

Loại này không có chút gì tốt để nói chuyện cả, ở trong quyển “Trao đổi văn hóa Trung Hoa” gọi là “Hàn huyền”, Nhan Khê cũng không để ở trong lòng, thuận miệng đáp lại, “Đi hát một lúc nữa rồi về nhà.”

Hát?

Nguyên Dịch không biết đang nghĩ tới cái gì, hơi khoa trương mà như nướn mày, xoay người đi ra ngoài, lúc đi qua Nhan Khê, nhỏ giọng ném lại một câu.

“Cô gái trẻ của mọi nhà, buổi tối không nên chạy loạn ở bên ngoài, không an toàn đâu.”

Vốn là một câu quan tâm, nhưng từ trong miệng Nguyên Dịch nói ra, lại có cảm giác phụ nữ phải biết an phận ở trong nhà thì mới an toàn được.

Nhan Khê nghe vậy cong khóe môi, “Đàn ông buổi tối cũng nên ít ra ngoài thôi, người xấu sẽ không vì anh là đàn ông mà sinh lòng thương tiếc anh đâu.”

“Cô...” Nguyên Dịch cảm thấy trong ngực mình hơi khó chịu, từ lúc nào mà đàn ông bọn họ cần lòng thương tiếc hả?

Thấy sắc mặt Nguyên Dịch tái xanh, Nhan Khê cười càng thêm dịu dàng, cô lui về sau mấy bước: “Nguyên tiên sinh, mời ngài đi trước.”

“Nguyên tiên sinh, Nguyên tiên sinh,” Nhân viên đi cùng cho rằng cô gái xa lạ này đã nói gì đó làm cho Nguyên Dịch mất hứng, nên lo lắng vị Nguyên Dịch này không khống chế được lửa giận mà động thủ với cả con gái, vội vàng cúi đầu khom lưng tiến lên, “Lối ra ở bên này, mời ngài đi theo tôi ạ.”

Nói đùa, nếu ở đây gây ra tin tức Nguyên nhị thiếu gia đánh phụ nữ tại nhà hàng, không chỉ Nguyên gia mất mặt, những nhân viên như bọn họ chỉ sợ cũng sẽ bị Nguyên gia “giận cá chém thớt”. Cậu ta quay đầu liếc nhìn cô gái trẻ tuổi đang im lặng đứng ở một bên, trong lòng đã hiện ra một vở kịch cầu huyết thiếu nữ đang hoảng bị thiếu gia ác độc cưỡng bức, thiếu nữ đang hoảng này lại không sợ cường quyền, chọc giận cường hào, sau đó bị cường hào giày vò.

Ôi, làm người vẫn nên phải có chút lương tâm, có thể ngăn cản được thì nên ngăn cản.

Nguyên Dịch lạnh lùng liếc nhìn Nhan Khê, xoay người và không quay đầu lại sải bước đi ra ngoài.

Mọi người đi cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, như ong vỡ tổ mà đi ra ngoài.

“Tiểu Nhan,” một em gái làm hậu kì nuốt nước bọt, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn về phía cửa, “Người này là ai vậy, nhìn không giống người có thể đắc tội được.”

“Siêu cấp công tử ở Đé Đô,” Nhan Khê nhỏ giọng nói, “Nhà chúng ta có cưỡi ngựa thì cũng không kịp ôm được bắp đùi của người ta đâu.”

“A...” Em gái hậu kì cảm thấy điều kiện nhà Nhan Khê đã rất tốt rồi, mà ngay cả nhà Nhan Khê cũng không ôm được bắp đùi người ta, cái chân này có phải rất to không? Em gái vỗ ngực một cái, lộ ra vẻ mặt kinh sợ, “Mới vừa rồi em còn tưởng anh ta định đánh chị.”

“Xùy,” Nhan Khê lắc đầu bật cười, “Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Những người khác thấy Nhan Khê không quan tâm, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, sau khi ra khỏi nhà hàng, thấy nhà hàng chủ yếu là quản sự, đều đứng ở cửa tiền nhân vật lớn vừa rồi, đều hơi tò mò, người này rốt cuộc là có thân phận gì, lại có mặt mũi lớn như vậy.

“Xem ra tối nay không đi hát được rồi,” Di động của Nhan Khê kêu, nhìn màn hình, cô cười khổ với mọi người, “Bố tôi gọi điện giục về.”

Nghe Nhan Khê ở trong điện thoại liên tục cam kết 1h sau sẽ về, chờ cô cúp điện thoại, Trần Bội cảm khái nói: “Tiểu Nhan, bố em sao lại quan tâm em như vậy, chờ khi em có bạn trai, làm sao để hẹn hò cùng cậu ta đây?”

“Ai mà biết được bạn trai em còn đang trốn ở trong cái ngõ ngách nào chứ, có phải mắt bị mù hay không, đến lúc này còn chưa tới tìm em,” Nhan Khê đem di động bỏ vào túi xách, lắc đầu than thở, “Cầu độc thân⁽¹⁾ như em tạm thời chưa lĩnh hội được loại phiền não này.”

Sau khi tạm biệt các đồng nghiệp, Nhan Khê tìm xe của mình.

“Cầu độc thân họ Nhan kia,” Nguyên Dịch ở phía sau cô mấy bước gọi tới, “Có phải buổi tối cô uống rượu không, nếu không thì tôi thuận đường đưa cô về?”

Này nhá, sao người này lại nghe lén con gái nói chuyện chứ?

Nhan Khê bóp mặt: “Cám ơn Nguyên tiên sinh, tôi không uống rượu, có thể tự mình lái xe, cảm ơn ý tốt của ngài.”

Cầu độc thân thì sao, ăn cơm uống nước nhà anh sao?

“Quên đi,” Nguyên Dịch thấy Nhan Khê hình như hơi không vui, cảm thấy cảm xúc của loại sinh vật phái nữ này thật khó hiểu, nói không vui liền không vui, ngay cả lí do cũng không có.

Không cảm kích cũng được, dù sao anh cũng không có nhiều thời gian rảnh. Thời gian anh tiếp xúc với phụ nữ rất ít, cũng không quan tâm hứng thú và sở thích của phụ nữ, trước kia có người nói phụ nữ là cuốn thiên thư mà cả đời đàn ông cũng không đọc hết được, lúc ấy anh còn khịt mũi xem thường. Đến bây giờ mới hiểu được, vốn phụ nữ không phải là cuốn thiên thư đọc không hết, mà rõ ràng là sách của người ngoài hành tinh nên mới không hiểu được.

Nói phụ nữ là cuốn thiên thư, đều là cách giải thích khách sáo cả.

“Tổng, Tổng Nhan.” Một giọng nói mang theo kinh ngạc cùng hoảng sợ truyền tới.

Nhan Khê theo âm thanh nhìn lại, một cô gái mặc đầm trắng dài từ trên xe bước xuống, hai người cách nhau không tới 5m. Cô gái này hơi quen mắt, hình như gặp lúc cô mới về Đé Đô đi uống trà cùng với bạn thì phải, đây chính là đương sự trong cuộc cãi nhau khô hài kia.

Hứa Trân thấy Nhan Khê không nói chuyện, biểu cảm hơi lúng túng: “Chuyện năm ấy, tôi thực sự xin lỗi.”

Đoạn video huyền não kia toàn mạng xã hội đều biết, Hứa Trân khoảng chừng một tháng không bước chân ra khỏi cửa, bây giờ nhìn thấy Nhan Khê, đoạn kí ức khó chịu này lại lần nữa xông ra.

“Thật xin lỗi,” Nhan Khê nhìn cô gái xa lạ này, còn có người đàn ông ngũ quan đoan chính ở bên cạnh cô ta nữa, “Tôi không nhớ rõ là cô đã làm chuyện gì để phải xin lỗi tôi cả.” Trên thực tế ngay cả người này là ai, cô cũng không nhớ rõ nữa.

“Tôi là Hứa Trân, là bạn học cùng lớp 10 của cô, năm ấy lúc cô học ở Đé Đô, từng có người nhờ tôi đưa thư cho cô, nhưng tôi...”

Thiếu nữ thời đó có xen lẫn mùi vị chua ngọt yêu thầm, cũng không thể nói là ghen ghét được, cho dù là 9 năm trước để cô ta làm chuyện xấu hổ này, bây giờ thấy người trong cuộc, bày tỏ lòng xin lỗi, mặc dù cảm thấy hơi khó chịu, nhưng trong lòng lại được nói lỏng.

Nhan Khê nhớ tới cái video hấp dẫn ở trên mạng khoảng 1 tháng trước, cô gái này cùng với “Khuê mật” của cô ta, làm cho vô số người qua đường đồng cảm.

Cô chỉ học nửa năm lớp 10 ở Đé Đô, khi đó cô mới chỉ 15 tuổi, đâu hiểu cái gì là tình yêu, lúc đó cho dù cái lá thư kia đến được tay của cô, với tính cách của cô, chỉ sợ sẽ cảm thấy không có hứng thú gì hết.

Nguyên Dịch im lặng đứng ở một bên, một chút ý tứ rời khỏi cũng không có, anh giống như bị đóng đinh tại chỗ vậy, cả người dựa vào tường, mặt không cảm xúc giống như đang xem một bộ phim truyền hình nhàn chán vậy.

Mãi cho đến khi Hứa Trân nhắc tới lớp 10 Đé Đô, mí mắt mới chuyển động.

“Tôi biết cô sẽ không để ý chuyện nhỏ này, nhưng chuyện này tôi đã giấu trong lòng quá lâu, mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy rất xấu hổ.” Hứa Trân đi trên trước mặt Nhan Khê, “Xin lỗi.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không biết người hotboy đó là ai,” Thấy Hứa Trân trịnh trọng xin lỗi mình như vậy, ngược lại Nhan Khê cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Hứa Trân nghe cô nói vậy, càng cảm thấy tâm tư đố kỵ năm đó của cô ta thật là buồn cười, trên thực tế hình dáng hotboy năm ấy ở trường như nào, cô ta cũng đã quên mất, chỉ còn nhớ rõ được cái tên.

“Hotboy năm ấy, là học trưởng lớp 12 của trường chúng ta, hình như tên là... Tống Triều.” Cô ta có thể nhớ kỹ được cái tên này, hoàn toàn là nhờ vào cái tên này rất dễ nhớ.

“Cái tên này không tệ,” Nhan Khê thuận miệng đáp, “Rất dễ nhớ.”

Nguyên Dịch ngẩng đầu nhìn Nhan Khê, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, giống như là nhớ tới cái gì đó.

“Tống Nhan,” Hứa Trân thấy Nguyên Dịch ở phía sau Nhan Khê, “Đây là bạn trai của cô à?”

Bạn trai, ai?

Nhan Khê khó hiểu quay đầu, thấy Nguyên Dịch đứng như pho tượng ở bên cạnh, không kịp được nhảy về sau một bước: “Mẹ tôi ơi, anh còn chưa đi cơ à?”

“Tôi không có con gái lớn như vậy, cũng không làm được mẹ của cô.” Nguyên Dịch đứng thẳng lưng, nhìn sâu vào mắt Nhan Khê mấy cái, xoay người rời khỏi.

Nhan Khê bị anh nhìn đậm ra khó hiểu, nhìn chăm chăm bóng lưng của anh cả buổi mới hoàn hồn.

Thấy mình nghĩ sai quan hệ, Hứa Trân càng xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi tưởng...”

Thoạt nhìn bộ dạng người đàn ông này không tốt lắm để làm quen, đứng cùng một chỗ với Tống Nhan, quả thực cũng không quá xứng đôi.

“Không sao,” Nhan Khê liếc nhìn người đàn ông bên cạnh Hứa Trân, “Tôi không quấy rối hai người hẹn hò nữa, hẹn gặp lại.”

“Đợi một chút, cô có thể cho tôi phương thức liên hệ hay không?” Hứa Trân gọi Nhan Khê lại.

“Xin lỗi, bây giờ tôi hơi bất tiện.” Nhan Khê cười khách sáo.

Năm ấy hai người không có giao tình gì, lại có một cảnh như trước đây, bây giờ cần gì phải ngưng ngưng đi lưu phương thức liên lạc, Nhan Khê cảm thấy cái này không cần thiết.

Hứa Trân hơi ngẩn ra, miễn cưỡng cười nói: “Vậy được rồi, cô đi thông thả.”

Không lưu phương thức liên lạc cũng tốt, hai người bọn họ cũng không cần lúng túng với nhau.

“Trần Trần, bạn học cấp 3 này của em hình như rất có tiền,” Bạn trai của Hứa Trân chỉ về phía trước nhỏ giọng nói, “Cô ấy lái một chiếc xe rất đắt.”

“Điều kiện nhà cô ấy rất tốt,” Hứa Trân nhìn về phía chiếc xe đang chậm rãi lái ra khỏi gara, “Chúng ta đi thôi, phim sắp chiếu rồi đấy.”

Bạn trai lộ ra vẻ vui mừng, liên tục ừ.

Hứa Trân nhớ tới người bạn trai cũ bắt cả hai tay của mình và bạn thân của mình, lại nhìn về người đàn ông đang theo đuổi cô ở bên cạnh, lộ ra một nụ cười mỉm.

Ghi chú:

1. Cầu độc thân: một từ dùng ở trên mạng xã hội TQ, ý chỉ những người không có đối tượng yêu đương hoặc kết hôn. Đồng thời từ này cũng dùng với ý tự giễu hoặc sắc thái khôi hài.

Chương 12

Rốt Cuộc Cô Có Phải Phụ Nữ Hay Không

Sau buổi liên hoan, độ thân thiết của Nhan Khê và đồng nghiệp càng được nâng lên, cộng thêm việc chương trình của cô được lãnh đạo khen ngợi, rốt cuộc người ở trong đài cũng có động lực để làm cho xong chương trình.

Bình thường ở trong đài thường xuyên nhận được điện thoại tố cáo các loại, có cuộc gọi để quấy rối, có một ít là cung cấp đầu mối tin tức chính xác. Nếu như có manh mối có ích, đài sẽ thưởng cho người báo cáo từ 100 đến 500 tiền phí, nhưng rating và kinh phí của đài không nhiều, cho tới bây giờ chưa có ai được thưởng 500 cả.

Mấy hôm nay Nhan Khê cảm thấy độ hot của chương trình không đủ, Trần Bội đề nghị với cô, nếu như bây giờ không có hạng mục nào tốt, không bằng làm tiếp chuyên đề có liên quan tới luật lệ giao thông. Tập đầu tiên phát sóng chuyên đề đây của Nhan Khê, nhận được không ít lời khen ngợi.

“Đề em suy nghĩ một chút đã.” Nhan Khê lật quyển sách ghi chép những tin tức mà quần chúng tố cáo, nhìn thấy ở bên trong có một cái nói, ở tiểu khu nào đó có một đứa bé bị bỏ mẹ nhốt ở trong nhà, thường xuyên bị đánh đập và bỏ đói, hi vọng phóng viên của đài truyền hình có thể làm sáng tỏ chuyện này, để cho đứa bé được giải cứu.

Cô ghi chép lại địa chỉ, rồi nói với Trần Bội: “Chị Trần, em muốn đi đến xem chỗ này, nhờ may tin tức là thật, chúng ta cũng có thể cứu được đứa bé này.”

Trần Bội cũng là người làm mẹ, sau khi nhìn thấy nội dung của tố cáo, liền nổi lên lòng trắc ẩn: “Chị thà tin đây là tin giả còn hơn. Ôi, em đi đi, nhưng phải chú ý an toàn đây, loại cha mẹ vô tâm này, có lẽ sẽ không dễ nói chuyện đâu.”

Trước kia ở trong đài có phóng viên khai ra việc một tiệm cơm dùng dầu bẩn, sau đó xe thì bị đập nát, người cũng bị xã hội đen đánh cho một trận, phải nằm ở bệnh viện hai ba tháng.

“Chị Trần yên tâm đi, em cũng đã luyện võ được mấy năm rồi đây.” Nhan Khê vỗ vỗ cánh tay trắng nõn của mình, “Không sao đâu.”

“Tuổi còn nhỏ, khoác lác mà không biết ngượng,” Trần Bội không nhìn được mà sờ cánh tay Nhan Khê một cái, vừa mềm vừa trơn, nhìn một là biết đứa trẻ được nuông chiều mà lớn lên, trong nhà làm sao cam lòng để cho cô đi luyện võ được.

Hai người bàn bạc xong công việc, Nhan Khê liền gọi cho Triệu Bằng và tài xế, chạy tới địa chỉ tiểu khu mà người cung cấp tin tức đưa.

Sau khi chạy tới tiểu khu, Nhan Khê phát hiện đây là một tiểu khu cũ được xây dựng ở thế kỉ trước, dựa vào cửa chính của nhà thì chỉ có sáu tầng lầu cao, trên tường dây leo bò xanh biếc cả tường, mấy ông lão ngồi ở cạnh bàn đá nói chuyện phiếm, trẻ con ở trong sân chạy tới chạy lui, tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

“Chào bác,” Nhan Khê đi về phía phòng gác cửa, nói với một bác giữ cửa, “Cháu là phóng viên của kênh 8 đài ĐĐ, cháu có thể hỏi bác một chút chuyện không ạ?”

Ở loại tiểu khu cũ kĩ thế này, quan hệ hàng xóm cũng khá thân mật, mà tin đồn thì cũng nhiều.

Bác giữ cửa nhìn kĩ Nhan Khê mấy cái, bỗng nhiên vui tươi hơn hờ nói: “Chương trình của cháu bác xem rồi, bà lão nhà bác cũng rất thích xem chương trình của cháu, tập có liên quan tới ông lão cô đơn vô cùng cảm động, bà lão nhà bác xem xong còn khóc.”

Nhan Khê không ngờ mình cũng có fans, mặc dù vị fans này tuổi tác hơi lớn, nhưng có người thích chương trình của mình, Nhan Khê vẫn hơi xúc động, vốn cô đến làm người dẫn chương trình, là bởi vì tạm thời chưa tìm được công việc hứng thú, tới đây làm việc để lấy thêm kinh nghiệm. Nhưng khi nghe thấy bác trai này nói liên miên về chương trình của cô, còn nói chương trình rất có ý nghĩa rất tốt, trong lòng cô có loại cảm giác nói không nên lời.

Làm truyền thông đều biết, muốn thu được danh lợi, vẫn là phải làm cho giới trẻ thích chương trình đó, bởi vì bọn họ mới là chi phí chủ lực, cũng là dư luận chủ lực, thế nhưng chương trình ít được quan tâm phải có người làm, cũng cần người đến làm.

Mỉm cười trò chuyện cùng bác trai mấy câu, cuối cùng Nhan Khê cũng nói mục đích đến đây.

“Cháu nói chính là cái nhà ở lầu bốn kia à?” Nhan Khê vừa nói xong, bác trai đó đã biết cô nói nhà ai, “Bác lớn từng này tuổi, cũng chưa từng thấy qua cha mẹ nào như vậy, làm bố mà thích đánh bạc uống rượu, còn mẹ thì hai ba ngày không về nhà, về đến nhà là liền đánh con. Đứa bé cũng sắp 4 tuổi rồi, cũng không cho đi nhà trẻ, có lúc người ở sau tiểu khu thấy đứa bé đói đáng thương quá, liền lén lút nhét đồ cho nó ăn, còn bị hai người đó mắng. Lần trước bà Trương cho nó mấy quả táo, còn bị người đàn ông đó đứng chắn ở cửa chửi đến nửa giờ liền, cháu nói xem trên đời sao lại có loại người như vậy chứ?”

“Không báo cảnh sát sao ạ?”

“Báo rồi, sao lại không báo chứ,” Bác trai giữ cửa bắt đắc dĩ nói, “Một đồng chí ở đồn công an tới, bọn họ liền cam kết này nọ, đứa trẻ đó được đối xử tốt hai ba ngày, sau đó vẫn như cũ. Chỉ là tháng này, đồn công an và nhân viên của phố đã tới ba bốn lượt rồi.”

Trong tiểu khu đều là người an phận sống qua ngày, nào dám đắc tội với lưu manh như vậy, mọi người thường xuyên qua lại cũng không dám quản chuyện đứa bé kia nữa.

Trong lòng Nhan Khê hơi nặng nề, cô và Triệu Bằng đi tới trước cửa nhà của đứa bé, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng khóc đứt quãng của con nít, gõ cửa cả buổi, bên trong không có ai đáp cả.

Qua rất lâu, vẫn không có người ra mở cửa, Nhan Khê nghĩ một chút rồi cao giọng nói: “Người bạn nhỏ, em còn khỏe không?”

Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân lẹp xẹp, đứa bé vừa khóc vừa kêu đói, tiếng khóc so với lúc trước lớn hơn rất nhiều, tựa như Nhan Khê ở ngoài cửa chính là niềm hi vọng cuối cùng của nó.

“Anh Triệu, chúng ta báo cảnh sát thôi.” Nhan Khê nghe thấy tiếng trẻ khóc càng lúc càng nhanh, trong lòng vô cùng khó chịu, “Em sợ đứa bé gặp chuyện không may.”

Đứa bé ba bốn tuổi, căn bản không có bất kì năng lực sinh tồn độc lập nào cả, nếu như đụng phải đồ điện, hoặc là leo lên cửa sổ, vậy thì sẽ vô cùng nguy hiểm, người dám hộ không nên để trẻ một mình ở nhà.

“Tiểu Nhan, nếu như bố mẹ đứa bé truy cứu việc này, em sẽ phiền toái đấy.” Triệu Bằng nhin không được khuyên một câu.

“Loại cha mẹ không có trách nhiệm như này, vốn đã không đúng, bọn họ muốn tới tìm thì tìm.” Nhan Khê lấy di động ra, gọi cho cảnh sát, hơn nữa còn cố ý nói rõ thân phận của mình.

Cảnh sát đến rất nhanh, bọn họ dùng lực phá cửa, Nhan Khê vào đến trong phòng liền ngửi thấy mùi thúi, trong phòng khách thì lộn xộn, bình rượu rỗng, chai nước khoáng vứt linh tinh, muối ở trong phòng bay lượn.

Đứng ở sau cửa là một đứa bé vừa gầy vừa nhỏ, khuôn mặt đen sạm đầy nước mắt, hốc mắt lõm, nhìn giống một chú khỉ tội nghiệp, trong miệng luôn nói đói với khát.

Nhan Khê vội vàng đưa chai nước khoáng ở trong ba lô của mình cho nó, mở nắp chai đưa tới miệng nó. Đứa bé ôm chai nước uống mấy ngụm lớn liền, phát ra tiếng nuốt dồn dập. Lo đứa bé sẽ bị sặc, Nhan Khê giơ tay vỗ nhẹ lưng nó, thấy đứa bé uống nước không ngừng, còn nhăn nhó lông mày. Trong lòng cô hơi run lên, nhẹ nhàng vén quần áo của nó lên.

Các vết thương rậm rạp chằng chịt hiện ra trước mặt mọi người, nhìn thấy mà giật mình.

“Đồng chí cảnh sát, bố mẹ của đứa bé này có hành vi ngược đãi con nghiêm trọng,” Nhan Khê hít sâu một hơi, “Bây giờ chúng ta đưa đứa bé này đến bệnh viện kiểm tra trước đã.”

Những vết thương này có mới có cũ, nói rõ người giám hộ của đứa trẻ này không chỉ đánh đập hành hạ một lần.

Đứa bé rất nhanh được đưa đến bệnh viện, sau khi có kết quả kiểm tra sơ bộ, đứa bé không chỉ bị thương ngoài da, ngón trỏ của tay trái còn bị gãy một đoạn, thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng. Nó ngồi ở trên giường của bệnh viện, Nhan Khê mua cháo dinh dưỡng về nó ăn hết sạch, có thể thấy là rất đói.

Nhan Khê không biết rốt cuộc nó đã đói bao lâu, cho nên thấy đáng về nó còn chưa được ăn no, cũng không dám cho nó ăn thêm cái gì, đưa đồ chơi trẻ con thuận tay mua ở bên đường cho nó.

Bàn tay nhỏ bé gầy còm sờ lên món đồ chơi, lại thật nhanh rút trở về, nó nhút nhát rụt rè nhìn Nhan Khê, không dám giơ tay ra nhận.

“Cầm lấy đi, đây là chị cho em đấy.”

Đứa bé đem đồ chơi ôm vào ngực, không dám nhiều lời. Những thứ đồ chơi bình thường này những đứa trẻ khác đã chơi chán, nhưng đối với đứa trẻ này lại như là bảo bối.

Nữ cảnh sát ở bên cạnh thấy đứa bé như vậy, không kìm được mà vành mắt đỏ lên, cô ta nói nhỏ với Nhan Khê: “Đồng chí phóng viên, chúng tôi đã tìm được tung tích bố của đứa bé này, chuẩn bị đi bắt hắn ta ngay bây giờ.”

Nhan Khê nhẹ nhàng sờ lên đầu đứa bé: “Chúng tôi có thể đi theo quay phim không?”

Đây không phải là vụ án bí mật gì, sau khi nữ cảnh sát báo tin, liền đồng ý với yêu cầu của Nhan Khê.

Bố của đứa trẻ có biệt hiệu là Đại Hàu, bình thường hay theo du côn lưu manh đi đánh bạc vui đùa, không có tiền liền về nhà đánh con, có tiền lại ở quán bar sòng bạc vui vẻ, hôm qua sau khi hắn ra khỏi nhà, liền không về nhà nữa. Vợ hắn cũng không muốn trông con, cùng em gái đi ra hẹn ra ngoài chơi, đem con nhốt ở nhà, thuận tiện gửi cho hắn một tin nhắn.

Đại Hàu chơi rất hưng phấn, đã sớm đem chuyện đứa bé quên mất, làm sao còn nhớ tới, con của hắn đã gần một ngày không ăn uống gì.

Sau khi cảnh sát tới tìm hắn, hắn tưởng chuyện mình đột nhập ăn trộm đã bị phát hiện, liền co cẳng chạy ra ngoài cửa. Cảnh sát không nghĩ tới Đại Hàu sẽ phản ứng kịch liệt như thế, sững sốt một chút rồi liền quay đầu đuổi theo.

“Bắt lấy hắn, không được để hắn chạy.”

“Đứng lại.”

Nhan Khê vừa mới từ trong xe xuống, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đầu tóc nhuộm xanh đỏ lao ra, phía sau còn có hai cảnh sát mặc đồng phục đuổi theo.

“Đứng lại, không được chạy.”

Nhan Khê thấy tình hình đó, khom người cởi giày cao gót của mình, vừa đuổi theo vừa ném giày, nhưng không trúng.

Không ngờ Nhan Khê có phản ứng này, Triệu Bằng hơi sững sốt, khiêng máy quay đuổi theo phía sau.

“Ôi chao em đi,” Nhan Khê tăng bước chân, lúc cách Hầu Tử một chút, liền đem micro ở trong tay ném ra, lần này đập trúng lưng của đối phương, đáng tiếc đối phương dù có đánh chết cũng không có dũng khí dừng lại, tiếp tục chạy như điên.

Cảnh sát nhìn thấy nữ phóng viên nhỏ nhắn xinh xắn cởi giày giúp bọn họ đuổi người, vừa cảm động vừa ngưỡng ngùng, nếu như vậy mà còn không bắt được người, vậy thì mặt mũi của bọn họ coi như mất hết.

“Cái quái gì kia,” Trương Vọng nhìn thấy dưới lầu một màn cảnh sát đuổi tội phạm, vội vàng gọi mấy người bạn tới xem náo nhiệt, “Mọi người mau đến xem, có cô gái cởi giày giúp cảnh sát bắt tội phạm kia, đây là quả thực là nữ trung hào kiệt!”

Mấy người nghe vậy cũng ngó đầu qua cửa sổ, Nguyên Dịch đứng lúc ngồi gần cửa sổ cũng cúi đầu nhìn xuống dưới đường.

Đường dành riêng cho người đi bộ, một cô gái mặc váy liền màu nhạt đi chân trần chạy vội, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, chân của cô vừa trắng vừa mềm, mấy công tử xem náo nhiệt cũng nhiệt tình khen ngợi.

Nguyên Dịch nghe thấy bọn họ nói cái gì mà “Chân chơi năm”⁽¹⁾, mân miệng nhú mào.

“Còn chạy!” Nhan Khê đem cái giày cuối cùng ở trong tay ném ra, nện vào bắp chân của Hầu Tử, Hầu Tử vấp một cái, rớt cuộc té xuống đất. Nhan Khê thừa dịp tiến lên, đem hai tay của Hầu Tử bắt chéo ở sau lưng.

Rất nhanh cảnh sát đuổi đến, còng tay Hầu Tử lại.

Mặt Hầu Tử còn dán trên mặt đất nóng bỏng, bị cảnh sát kéo dậy, mồ hôi cùng bụi bặm hỗn loạn tại một chỗ, thoát nhìn chật vật vô cùng. Hắn nhe răng há miệng trừng mắt với Nhan Khê, mắng một câu.

“Cái vẹo gì vậy, rớt cuộc mày có phải con gái hay không?!”

Ghi chú:

1. Chân chơi năm: xuất phát từ lời thoại của một bộ phim điện ảnh “Nhìn cặp chân này cũng đủ để chơi cả năm”, dùng trực tiếp thì với ý khen ngợi chân đẹp hoặc vóc dáng đẹp. Sau đó từ này dùng trên mạng dần dần biến thành ý nhạo báng.